

Stephen Chbosky

The Perks of Being
a Wallflower

A.W. Bruna Uitgevers

25 augustus 1991

Lieve vriend,

Ik schrijf naar jou omdat zij zei dat jij luistert en dingen begrijpt en niet geprobeerd had om op dat feestje met die persoon naar bed te gaan ook al had je wel de mogelijkheid. Probeer er alsjeblieft niet achter te komen wie zij is want dan zou je erachter kunnen komen wie ik ben en ik wil echt niet dat je dat weet. Ik zal mensen een andere naam geven of namen die veel voorkomen want ik wil niet dat je ontdekt wie ik ben. Daarom heb ik er ook geen retouradres in gezet. Hier bedoel ik niks verkeerd mee. Echt niet.

Ik heb er gewoon behoefte aan te weten dat er iemand op deze aarde naar me luistert en me begrijpt en niet probeert om met mensen naar bed te gaan ook al hadden ze wel de mogelijkheid.

Ik moet gewoon weten dat deze mensen bestaan.

Volgens mij zou nou net jij dat moeten kunnen begrijpen omdat juist jij iemand bent die echt leeft en begrijpt wat dat betekent. Tenminste, dat hoop ik want andere mensen rekenen op jou voor kracht en vriendschap en zo simpel is het. Dat is tenminste wat ik heb gehoord.

Nou, dit is dus mijn leven. En ik wil dat je weet dat ik zowel gelukkig als ongelukkig ben en dat ik er nog steeds achter probeer te komen hoe dat nou mogelijk is.

Ik vraag me af of mijn familie verantwoordelijk is voor het feit dat ik zo ben, vooral toen mijn vriend Michael in de lente opeens niet meer naar school kwam en we de stem van meneer Vaughn over de intercom hoorden.

‘Jongens en meisjes, het spijt me jullie te moeten vertellen dat een van onze leerlingen is overleden. Komende vrijdag zullen we tijdens het eerste uur een herdenkingsdienst houden voor Michael Dobson.’

Ik heb geen idee hoe nieuwtjes zich door school verspreiden en waarom ze vaak nog waar zijn ook. Misschien was het in de kantine. Ik kan het me niet goed herinneren. Maar Dave met de rare bril vertelde ons dat Michael zelfmoord had gepleegd. Zijn moeder speelde bridge met een van Michaels burens en zij hadden het schot gehoord.

Ik kan me niet echt veel herinneren van wat er daarna is gebeurd behalve dat mijn oudere broer naar het kantoor van meneer Vaughn in de onderbouwafdeling kwam en zei dat ik moest ophouden met huilen. Toen sloeg hij zijn arm om mijn schouders en zei dat ik mezelf onder controle moest hebben voordat pa thuiskwam. Daarna gingen we frietjes eten bij McDonald's en leerde hij me flipperen. Hij maakte zelfs een grapje dat hij door mij een middag school had kunnen overslaan en vroeg me of ik zin had om hem te helpen sleutelen aan zijn Camaro. Ik zal er wel behoorlijk slecht aan toe zijn geweest want hij had me nog nooit aan zijn Camaro laten sleutelen.

Tijdens de sessies met de leerlingbegeleiders vroegen ze de weinigen van ons die Michael ook echt aardig hadden gevonden om wat te zeggen. Ik denk dat ze bang waren dat een aantal van ons zouden proberen om zelfmoord te plegen of zo want ze zagen er heel gespannen uit en een van hen bleef maar aan zijn baard plukken.

Bridget die gestoord is zei dat ze weleens over zelfmoord

nadacht als er reclames voorbijkomen op tv. Ze meende het echt en de leerlingbegeleiders wisten niet zo goed hoe ze hiermee moesten omgaan. Carl die tegen iedereen aardig is zei dat hij heel ongelukkig was, maar nooit zelfmoord zou kunnen plegen omdat dat een zonde is.

Een van de leerlingbegeleiders ging de hele groep af en kwam uiteindelijk bij mij uit.

‘Wat vind jij, Charlie?’

Wat hier nou zo vreemd aan was, was het feit dat ik deze man nog nooit had ontmoet omdat hij een ‘deskundige’ was en hij mijn naam wist ook al had ik geen naamplaatje op zoals bij een open dag.

‘Nou, ik vond Michael een aardige jongen en ik begrijp niet waarom hij het heeft gedaan. Hoe verdrietig ik me ook voel, ik denk dat die vraag me nog het meest dwarszit.’

Ik heb dat net teruggelezen en zo praat ik helemaal niet. Vooral in dat kantoor omdat ik nog steeds aan het huilen was. Ik was eigenlijk nooit opgehouden met huilen.

De begeleider zei dat hij dacht dat er ‘problemen in de thuissituatie’ waren geweest en dat Michael het gevoel had gehad dat hij er met niemand over kon praten. Misschien was dat de reden dat hij zich helemaal alleen had gevoeld en zelfmoord had gepleegd.

Toen begon ik tegen de leerlingbegeleider te schreeuwen dat Michael er met mij over had kunnen praten. En ik begon nog harder te huilen. Hij probeerde me te kalmeren door te zeggen dat hij een volwassene bedoelde zoals een leraar of een leerlingbegeleider. Maar het werkte niet en uiteindelijk kwam mijn broer weer in zijn Camaro naar de onderbouwafdeling om me op te halen.

De rest van het schooljaar behandelden de leraren me anders en gaven ze me hogere cijfers ook al was ik niet intelli-

genter geworden. Eerlijk gezegd denk ik dat ze allemaal zenuwachtig van me werden.

Michaels begrafenis was vreemd omdat zijn vader niet hoefde te huilen. En drie maanden later liet hij Michaels moeder in de steek. Tenminste, dat zei Dave tijdens de lunch. Ik moet er weleens aan denken. Ik vraag me af hoe het er bij Michael thuis aan toe ging tijdens het avondeten en tv-programma's. Michael heeft geen briefje achtergelaten of zijn ouders hebben dit in elk geval aan niemand laten zien. Misschien waren het wel 'problemen in de thuissituatie'. Ik wou dat ik het wist. Dan zou ik hem misschien wat concreter kunnen missen. Dan had het op een trieste manier misschien nog zin gehad.

Wat ik wel weet is dat ik me afvraag of ik 'problemen in de thuissituatie' heb maar het lijkt erop dat heel veel mensen het een stuk slechter hebben dan ik. Zoals toen het eerste vriendje van mijn zus verkering kreeg met een ander meisje en mijn zus het hele weekend heeft gehuild.

Mijn vader zei: 'Er zijn mensen die het een stuk slechter hebben.'

En mijn moeder zei niets. En dat was dat. Een maand later ontmoette mijn zus een andere jongen en begon ze weer vrolijke muziek te draaien. En mijn vader werkte nog steeds. En mijn moeder maakte nog steeds het huis schoon. En mijn broer sleutelde nog steeds aan zijn Camaro. Tenminste, totdat hij aan het begin van de zomer vertrok om te gaan studeren. Hij zit in het footballteam van Penn State University maar hij had de zomer nodig om zijn cijfers op te halen zodat hij football zou mogen spelen.

Ik denk niet dat er een lievelingskind is in ons gezin. We zijn met z'n drieën en ik ben de jongste. Mijn broer is de oudste. Hij is heel goed in football en gek op zijn auto. Mijn zus is heel mooi en gemeen tegen jongens en ze is de mid-

delste. Ik haal nu alleen nog maar negens en tienen net als mijn zus en daarom laten ze me met rust.

Mijn moeder moet vaak huilen tijdens tv-programma's. Mijn vader is vaak aan het werk en hij is een rechtvaardige man. Mijn tante Helen zei altijd dat mijn vader te trots zou zijn om in een midlifecrisis terecht te komen. Ik ben er nu pas achter gekomen wat ze daarmee bedoelde omdat hij net veertig is geworden en er niks veranderd is.

Mijn tante Helen was mijn favoriete persoon in de hele wereld. Ze was de zus van mijn moeder. Zij haalde alleen maar negens en tienen toen ze op school zat en ze gaf me altijd boeken om te lezen. Mijn vader zei dat de boeken een beetje te moeilijk voor me waren, maar ik vond ze leuk dus hij haalde alleen zijn schouders op en liet mij lezen.

Mijn tante Helen woonde de laatste jaren van haar leven bij ons omdat haar iets heel ergs was overkomen. Niemand wilde me toen vertellen wat er gebeurd was ook al wilde ik het heel graag weten. Rond mijn zevende hield ik op met ernaar te vragen, omdat ik vragen bleef stellen zoals kinderen dat altijd doen en mijn tante Helen heel hard moest huilen.

Toen heeft mijn vader me geslagen en zei hij: 'Je maakt je tante Helen verdrietig!' Dat wilde ik niet, dus ik stopte ermee. Tante Helen zei tegen mijn vader dat hij me nooit meer een klap mocht geven waar zij bij was en mijn vader zei dat dit zijn huis was en dat hij deed waar hij zin in had en mijn moeder zei niets en mijn broer en zus ook niet.

Ik kan me niet veel meer dan dat herinneren omdat ik heel hard begon te huilen en na een tijdje moest mijn moeder me van mijn vader naar mijn kamer brengen. Pas veel later, nadat ze een keer een paar glazen witte wijn ophad, heeft mijn moeder me verteld wat haar zus was overkomen. Sommige mensen hebben het echt een stuk slechter dan ik. Een stuk slechter.

Ik kan nu maar beter gaan slapen. Het is al erg laat. Ik weet van het meeste niet waarom ik het voor je heb opgeschreven. De reden dat ik jou deze brief heb geschreven is dat ik morgen naar de derde klas ga en ik zie er ontzettend tegen op.

*Veel liefs,
Charlie*

7 september 1991

Lieve vriend,

Ik vind het niet leuk op school. De kantine heet 'Voedingscentrum', en dat is raar. Bij Engels voor gevorderden zit er een meisje dat Susan heet bij mij in de klas. In de eerste en tweede klas was het heel leuk om met Susan om te gaan. Ze hield van films, en haar broer Frank maakte altijd cassettebandjes met heel goede muziek voor haar die ze dan met ons deelde. Maar in de zomervakantie is haar beugel eruit gehaald en is ze wat gegroeid en mooier geworden, en heeft ze borsten gekregen. Nu gedraagt ze zich nogal onnozel in de gang, vooral als er jongens in de buurt zijn. En ik vind het nogal triest, want Susan ziet er niet gelukkig uit. Eigenlijk wil ze niet toegeven dat ze op een hoger niveau Engels krijgt, en ze wil liever ook geen 'hoi' meer tegen me zeggen in de gang.

Toen Susan bij de bijeenkomst over Michael met de leerlingbegeleiders zat, zei ze dat Michael een keer tegen haar had gezegd dat ze het mooiste meisje op aarde was, met beugel nog wel. Daarna vroeg hij of ze 'verkering' wilde, wat op elke school best een heftig onderwerp was. Hier 'heb je wat met elkaar'. En ze zoenden ook wel en praatten over films, en ze miste hem ontzettend want hij was haar beste vriend.

Dat is eigenlijk ook wel grappig, want bij mij op school waren jongens en meisjes normaal gesproken niet elkaars beste vriend. Maar Michael en Susan waren dat wel. Een beetje zoals mijn tante Helen en mij. Sorry, 'mijn tante Helen en ik'. Dat is een van de dingen die ik deze week heb geleerd. En ook dat ik beter op mijn interpunctie moet letten.

Ik houd me meestal een beetje op de achtergrond, en er was maar één jongen, Sean, die me echt had opgemerkt. Hij stond me op te wachten na de gymles en zei heel kinderachtige dingen, zoals dat hij me een *swirlie* zou geven, wat betekent dat iemand je hoofd in de toiletpot duwt en dan doortrekt zodat je haar gaat ronddraaien. Hij zag er ook best ongelukkig uit en dat zei ik dan ook tegen hem. Toen werd hij kwaad en begon hij me te slaan, en ik deed alleen maar wat mijn broer me geleerd had. Mijn broer kan heel goed vechten.

'Richt je altijd op de knieën, keel en ogen.'

En dat heb ik gedaan. En ik heb Sean echt pijn gedaan. En toen begon ik te huilen. En mijn zus moest haar les waarin 'uitmuntende leerlingen op de universiteit worden voorbereid' overslaan en me naar huis rijden. Ik moest me bij meneer Small melden, maar ik werd niet geschorst of zo omdat een jongen aan meneer Small had verteld hoe de vechtpartij was ontstaan.

'Sean begon. Het was zelfverdediging.'

En dat was het ook. Ik begrijp alleen niet waarom Sean me pijn wilde doen. Ik heb hem niks misdaan. Ik ben erg klein, dat klopt. Maar Sean zal wel niet geweten hebben dat ik kon vechten. Eigenlijk had ik hem nog veel meer pijn kunnen doen. En misschien had ik dat ook wel moeten doen. Ik dacht dat ik misschien wel zou moeten als hij achter de jongen aan zou gaan die meneer Small de waarheid

had verteld. Maar Sean is nooit achter hem aan gegaan, dus is het hierbij gebleven.

Sommige leerlingen kijken me vreemd aan in de gang omdat ik mijn kluisje niet versier, en ik degene ben die Sean in elkaar heeft geslagen en niet meer kon stoppen met huilen nadat ik dat had gedaan. Volgens mij ben ik nogal emotioneel aangelegd.

De afgelopen tijd was erg eenzaam omdat mijn zus het druk heeft met het feit dat zij nu thuis de oudste is. Mijn broer heeft het druk met het feit dat hij nu een footballer voor Penn State is. Na het trainingskamp zei zijn trainer dat hij reservespeler was en dat hij in de basisopstelling komt zodra hij de tactiek onder de knie begint te krijgen.

Mijn vader hoopt echt dat hij professional zal worden en voor de Steelers gaat spelen. Mijn moeder is vooral blij dat ze geen collegegeld hoeven te betalen omdat mijn zus geen football speelt en er niet genoeg geld zou zijn om hen allebei te laten studeren. Daarom wil ze dat ik hard mijn best blijf doen, zodat ik een studiebeurs zal krijgen.

Dus dat is waar ik mee bezig ben totdat ik hier een vriend maak. Ik had gehoopt dat de jongen die de waarheid had verteld een vriend van me kon worden, maar ik denk dat hij gewoon het juiste probeerde te doen door het te vertellen.

*Veel liefs,
Charlie*

11 september 1991

Lieve vriend,

Ik heb niet zoveel tijd omdat we van mijn leraar voor Engels de opdracht hebben gekregen om een boek te lezen en

ik vind het prettig om boeken twee keer te lezen. Het boek heet trouwens *To Kill a Mockingbird*. Als je het nog niet gelezen hebt, denk ik dat je dat wel moet doen, want het is heel interessant. De leraar heeft ons een aantal hoofdstukken per keer opgegeven, maar ik vind het niet prettig om boeken op die manier te lezen. Ik ben nu halverwege de eerste keer.

Hoe dan ook, de reden dat ik je schrijf is omdat ik mijn broer op tv heb gezien. Ik hou normaal gesproken niet zo van sport, maar dit was een speciale gelegenheid. Mijn moeder begon te huilen en mijn vader sloeg zijn arm om haar schouders, en mijn zus glimlachte, en dat is wel grappig omdat mijn broer en zus altijd ruzie hebben als hij thuis is.

Maar mijn oudere broer was op tv en tot nu toe is dat het hoogtepunt geweest van mijn twee weken op school. Ik mis hem ontzettend, wat wel vreemd is omdat we nooit echt veel met elkaar praatten toen hij nog hier was. Eigenlijk praten we nog steeds niet met elkaar.

Ik zou je zijn positie wel vertellen, maar zoals ik al zei, ik wil graag anoniem blijven voor jou. Ik hoop dat je daar begrip voor hebt.

*Veel liefs,
Charlie*

16 september 1991

Lieve vriend,

Ik heb *To Kill a Mockingbird* uit. Dit is nu het mooiste boek dat ik ooit heb gelezen, maar dat is eigenlijk altijd het geval totdat ik weer een nieuw boek ga lezen. Mijn leraar Engels heeft me gevraagd of ik hem 'Bill' wil noemen als we

niet in de les zitten en hij heeft me nog een boek te lezen gegeven. Hij zegt dat ik erg goed ben in lezen en in het begrijpen van taal en hij heeft me gevraagd om een essay over *To Kill a Mockingbird* te schrijven.

Ik vertelde mijn moeder hierover en zij vroeg waarom Bill niet gewoon had voorgesteld dat ik Engels voor vierde- of vijfdejaars zou volgen. En ik zei tegen haar dat Bill had gezegd dat dit in principe dezelfde lessen waren, maar met ingewikkelder boeken en dat ik daar niet veel aan zou hebben. Mijn moeder zei dat ze daar nog niet zo zeker van was en met hem zou gaan praten tijdens een ouderavond. Daarna vroeg ze me om haar te helpen met de afwas, en dat heb ik gedaan.

Ik vind het dus echt niet leuk om de afwas te doen. Ik hou ervan om met mijn vingers en van een servetje te eten, maar mijn zus zegt dat dat slecht is voor het milieu. Ze is lid van de Dag van de Aarde-club hier op school en dat is ook waar ze al die jongens ontmoet. Ze zijn allemaal heel aardig tegen haar en ik begrijp echt niet waarom, behalve dan misschien omdat ze mooi is. Ze is echt gemeen tegen deze jongens.

Vooraf één jongen heeft het ontzettend zwaar. Ik vertel je niet hoe hij heet. Maar ik zal je wel alles over hem vertellen. Hij heeft heel mooi bruin haar dat hij heeft laten groeien en in een staart draagt. Hij maakt altijd mixtapes met een bepaald thema voor mijn zus. Eentje had hij 'Herfstbladeren' genoemd. Er stonden veel nummers van The Smiths op. Hij had zelfs het hoesje zelf getekend. Toen de film die hij gehuurd had afgelopen was en hij weer weg was, gaf mijn zus het bandje aan mij.

'Wil jij dit hebben, Charlie?'

Ik heb het bandje aangenomen, maar ik had er wel een raar gevoel bij omdat hij het voor haar had gemaakt. Maar

ik heb ernaar geluisterd. En ik vond de muziek heel erg leuk. Er staat een nummer op dat 'Asleep' heet en dat je echt zou moeten luisteren. Ik heb mijn zus erover verteld. En een week later kwam ze me bedanken omdat toen die jongen haar naar het bandje vroeg, ze precies had gezegd wat ik over het nummer 'Asleep' had gezegd en deze jongen was echt geraakt door hoeveel het bandje voor haar betekende. Ik hoop dat dit betekent dat ik goed in daten zal zijn als ik daar eenmaal mee ga beginnen.

Maar ik moet bij het onderwerp blijven. Dat is wat mijn leraar Bill tegen me heeft gezegd omdat ik net zo schrijf als ik praat. Ik denk dat hij me daarom heeft gevraagd om een essay over *To Kill a Mockingbird* te schrijven.

Deze jongen die dus mijn zus leuk vindt, is altijd heel beleefd tegen mijn ouders. Mijn moeder vindt hem hierdoor heel aardig. Mijn vader vindt hem een beetje een watje. Ik denk dat mijn zus hem daarom zo behandelt.

Op een avond zei ze echt heel gemene dingen over dat hij niet tegen de pestkop van de klas in had durven gaan toen hij vijftien was of zoiets. Ik zat eerlijk gezegd alleen maar naar de film die hij gehoord had te kijken, dus ik lette niet echt op hun ruzie. Ze hebben altijd ruzie, dus ging ik er dan maar van uit dat de film tenminste iets nieuws te bieden had, wat niet zo was, want het was een vervolg.

Hoe dan ook, nadat ze gedurende vier opeenvolgende scènes van de film, wat ik op zo'n tien minuten schat, dat soort dingen tegen hem was blijven zeggen begon hij te huilen. Heel hard te huilen. Toen draaide ik me om en wees mijn zus naar mij.

'Hier. Zelfs Charlie heeft zich verzet tegen de jongen die hem pestte.'

En toen werd die jongen heel erg rood. En hij keek naar mij. En toen keek hij naar haar. En hij hief zijn arm op en

hij sloeg haar hard tegen haar wang. Echt hard. Ik zat daar gewoon verstijfd, want ik kon niet geloven dat hij dat had gedaan. Het was helemaal niets voor hem om wie dan ook te slaan. Hij was die jongen die mixtapes met een thema maakte en de hoesjes zelf met de hand beschilderde totdat hij mijn zus een klap gaf en ophield met huilen.

Het vreemde ervan is dat mijn zus helemaal niets deed. Ze keek hem alleen maar heel stil aan. Het was zo vreemd. Mijn zus gaat door het lint als je de verkeerde soort tonijn eet, maar nu ze door deze jongen geslagen werd, zei ze helemaal niets. Ze deed alleen maar heel gevoelig en aardig. En ze vroeg of ik weg wilde gaan, wat ik deed. Nadat de jongen was vertrokken zei ze dat hij haar 'vriendje' was en dat ik niet tegen pap of mam mocht zeggen wat er gebeurd was.

Hij is dus eindelijk tegen zijn pestkop in gegaan. En ik denk dat ik dat ook wel kan snappen. Mijn zus heeft dat weekend veel tijd met deze jongen doorgebracht. En ze hebben veel meer gelachen dan gewoonlijk. Op vrijdagavond zat ik mijn nieuwe boek te lezen, maar mijn hersenen werden moe dus besloot ik om in plaats daarvan tv te gaan kijken. En ik deed de deur naar het souterrain open en mijn zus en die jongen waren naakt.

Hij lag boven op haar en haar benen hingen over de leuningen van de bank. En ze schreeuwde fluisterend naar me. 'Rot op. Viespeuk.'

Dus ik ging weer weg. De volgende dag keken we met z'n allen naar de footballwedstrijd van mijn broer. En mijn zus had die jongen uitgenodigd. Ik weet niet eens wanneer hij de avond ervoor was vertrokken. Ze hielden elkaars hand vast en gedroegen zich alsof alles in orde was. En die jongen zei iets over hoe het footballteam niet meer hetzelfde is sinds mijn broer van school af was en mijn vader bedankte

hem. En toen de jongen wegging, zei mijn vader dat deze jongen zich aan het ontwikkelen was tot een verstandige jongeman die wist hoe hij zich moest gedragen. En mijn moeder zei niets. En mijn zus keek mij aan om er zeker van te zijn dat ik niets zou zeggen. En dat was dat.

‘Ja, dat is zo.’ Dat was het enige wat mijn zus wist te zeggen. En ik zag voor me hoe deze jongen thuis aan zijn huiswerk zat terwijl hij aan mijn naakte zus dacht. En ik zag voor me hoe ze elkaars hand vasthielden tijdens een footballwedstrijd die ze geen van beiden aan het volgen waren. En ik zag voor me hoe deze jongen stond te kotsen in de voortuin van een huis waar een feest aan de gang was. En ik zag voor me hoe mijn zus dit allemaal pikte.

En ik had medelijden met hen allebei.

*Veel liefs,
Charlie*

18 september 1991

Lieve vriend,

Ik heb je nooit verteld dat ik techniek krijg, of wel? Nou, ik krijg dus techniek en samen met Engels van Bill is dat mijn lievelingsvak. Ik heb gisteravond het essay voor *To Kill a Mockingbird* geschreven en ik heb hem vanochtend bij Bill ingeleverd. Het is de bedoeling dat we het morgen tijdens de middagpauze bespreken.

Maar wat ik wilde zeggen is dat er een jongen bij techniek zit die ‘Niets’ heet. Dat is echt waar. Zijn naam is ‘Niets’. En hij is hilarisch. ‘Niets’ heeft zijn naam te danken aan de eerste en tweede klas, toen hij nogal gepest werd. Volgens mij zit hij nu in zijn examenjaar. Iedereen noemde hem steeds Patty terwijl zijn echte naam Patrick is. En ‘Niets’ zei tegen

hen: 'Luister, of jullie noemen me Patrick, of jullie noemen me niets.'

Dus begonnen ze hem 'Niets' te noemen. En die naam is eigenlijk blijven hangen. Hij was toen de nieuwe leerling op school omdat zijn vader met een nieuwe vrouw was getrouwd die hier uit de buurt kwam. Ik denk dat ik maar ophoud de naam van Niets tussen aanhalingstekens te zetten, want het is irritant en het stoort me bij het schrijven. Ik hoop dat je het niet lastig vind om het nu nog te volgen. Ik zal eraan denken om het onderscheid te maken als dat nodig mocht zijn.

Nou, bij techniek dus begon Niets met een heel grappige imitatie van onze leraar, meneer Callahan. Hij had zelfs de koteletvormige bakkebaarden met vet potlood op zijn gezicht getekend. Hilarisch. Toen meneer Callahan Niets hier naast de bandslijpmachine op betrapte, moest zelfs hij lachen, want Niets deed de imitatie niet op een gemene manier of zo. Het was alleen maar ontzettend grappig. Ik zou willen dat je erbij had kunnen zijn, want ik heb niet meer zo hard gelachen sinds mijn broer weg is. Mijn broer vertelde altijd een beetje racistische moppen, waarvan ik weet dat het niet kan, maar ik sluit het racistische gewoon buiten en luister naar de mop. Hilarisch.

O trouwens, mijn zus wilde haar 'Herfstbladeren'-mix-tape terug. Nu luistert ze er de hele tijd naar.

*Veel liefs,
Charlie*

29 september 1991

Lieve vriend,

Ik heb je veel te vertellen over de afgelopen twee weken.

Veel ervan is goed, maar veel ervan is ook niet goed. Ook hier weer snap ik niet waarom dit altijd gebeurt.

Om te beginnen heeft Bill me een zeven gegeven voor mijn essay over *To Kill a Mockingbird* omdat hij zei dat mijn zinnen in elkaar overlopen. Ik ben nu aan het oefenen om dat niet meer te doen. Hij zei ook dat ik de woorden moet gebruiken uit het vocabulaire dat ik in de lessen leer, zoals 'corpulent' en 'vooringenomenheid'. Ik zou ze hier wel willen gebruiken, maar ik denk dat ze in deze context niet echt van toepassing zijn.

Ik heb eerlijk gezegd geen idee wanneer het gebruik ervan wel van toepassing is. Ik zeg niet dat je ze niet zou moeten weten. Juist wel. Ik heb alleen nog nooit in mijn leven iemand de woorden 'corpulent' en 'vooringenomenheid' horen gebruiken. Ook leraren niet. Dus wat is het nut van het gebruik van woorden die niemand anders kent of moeiteloos kan uitspreken? Dat snap ik gewoon niet.

Ik heb hetzelfde gevoel bij sommige filmsterren die verschrikkelijk zijn om naar te kijken. Een aantal van deze mensen moet toch op zijn minst een miljoen dollar hebben en toch blijven ze van dit soort films doen. Ze blazen slechteriken op. Ze schreeuwen tegen hun rechercheurs. Ze geven interviews aan tijdschriften. Elke keer dat ik met name deze ene filmster op een tijdschrift zie staan, kan ik alleen maar heel erg medelijden met haar hebben omdat niemand ook maar enig respect voor haar heeft en toch blijven ze haar interviewen. En in al die interviews staat hetzelfde.

Ze beginnen met wat ze aan het eten zijn in een of ander restaurant. 'Terwijl _____ behoedzaam haar salade met kip kauwde, sprak ze over de liefde.' En op alle omslagen staat hetzelfde: '_____ vertelt openhartig over beroemd zijn, de liefde en zijn/haar succesvolle nieuwe film/tv-serie/album.'

Ik denk dat beroemdheden het prettig vinden om interviews te doen zodat wij zullen denken dat zij net als wij zijn, maar eerlijk gezegd heb ik het gevoel dat het allemaal een grote leugen is. Het probleem is alleen dat ik niet weet wie er nou eigenlijk liegt. En ik snap niet waarom er zoveel van deze tijdschriften verkocht worden. En ik snap niet waarom de vrouwen in de wachtkamer van de tandarts ze toch zo leuk vinden. Vorige week zaterdag zat ik in de wachtkamer van de tandarts en hoorde ik het volgende gesprek.

‘Heb jij die film gezien?’ terwijl ze naar het omslag wijst.

‘Ja. Ik heb hem met Harold gekeken.’

‘Wat vind je ervan?’

‘Ze is zo’n schoonheid.’

‘Ja. Inderdaad.’

‘O, ik heb een nieuw recept.’

‘Vetarm?’

‘Uh-huh.’

‘Heb je anders morgen even tijd?’

‘Nee. Waarom vraag je niet of Mike het naar Harold faxt?’

‘Is goed.’

Toen begonnen deze vrouwen te praten over die ene beroemdheid die ik net al noemde en ze hadden allebei een heel uitgesproken mening.

‘Ik vind het schandalig.’

‘Heb je het interview in *Good Housekeeping* gelezen?’

‘Een paar maanden geleden?’

‘Uh-huh.’

‘Schandalig.’

‘Heb jij die in *Cosmopolitan* gelezen?’

‘Nee.’

‘God, het was praktisch hetzelfde interview.’

‘Ik snap niet waarom ze überhaupt nog aandacht aan haar besteden.’

Het feit dat een van deze vrouwen mijn moeder was, zorgde er helemaal voor dat ik verdrietig werd, want mijn moeder is heel mooi. En ze is altijd op dieet. Soms zegt mijn vader dat ze mooi is, maar ze hoort het gewoon niet. Mijn vader is trouwens een heel goede echtgenoot. Hij is alleen pragmatisch.

Na de tandarts reed mijn moeder me naar de begraafplaats waar veel van haar familieleden begraven zijn. Mijn vader vindt het niet prettig om naar de begraafplaats te gaan, want hij krijgt er koude rillingen van. Maar ik vind het helemaal niet erg om te gaan, want mijn tante Helen is daar begraven. Mijn moeder was altijd de mooie, zoals dat dan heet, en mijn tante Helen was altijd die andere. Het fijne was dat mijn tante Helen nooit op dieet was. En mijn tante Helen was 'corpulent'. Hé, ik heb het gedaan!

Mijn tante Helen liet ons toen we klein waren altijd opblijven en naar *Saturday Night Live* kijken als ze op ons moest passen of toen ze bij ons woonde en mijn ouders naar het huis van een ander stel gingen om dronken te worden en bordspellen te spelen. Ik herinner me dat toen ik nog heel klein was, ik naar bed moest terwijl mijn broer en zus en tante Helen *Love Boat* en *Fantasy Island* keken. Ik kon nooit wakker blijven toen ik nog zo klein was en ik wou dat ik dat wel had gekund, want mijn broer en zus hebben het soms over die momenten. Het is misschien triest dat dit nu herinneringen zijn. En misschien is het dat niet. En misschien is het gewoon het feit dat we van tante Helen hielden, vooral ik, en dat dit de momenten waren die we met haar konden doorbrengen.

Ik zal nu niet een hele opsomming geven van herinneringen van afleveringen op tv, behalve eentje omdat we nu toch al met dit onderwerp bezig zijn en volgens mij heeft iedereen hier wel een herinnering aan. En aangezien ik je

niet ken, dacht ik dat ik misschien over iets zou moeten schrijven waar jij je ook in kunt herkennen.

Mijn ouders, en mijn broer, en mijn zus, en ik zaten bij elkaar naar de laatste aflevering van *M*A*S*H* te kijken en ik zal het nooit vergeten ook al was ik nog heel jong. Mijn moeder zat te huilen. Mijn zus zat te huilen. Mijn broer deed zijn uiterste best om maar niet te gaan huilen. En mijn vader liep tijdens een van de laatste scènes weg om een broodje te smeren. Nu kan ik me niet veel van de aflevering zelf herinneren omdat ik nog te jong was, maar mijn vader liep nooit weg om een broodje te smeren, behalve tijdens reclames en dan nog stuurde hij meestal mijn moeder. Ik liep de keuken in en zag dat mijn vader een broodje aan het smeren was... en dat hij huilde. Hij huilde nog erger dan mijn moeder. En ik kon het niet geloven. Toen hij het broodje gesmeerd had, zette hij alles weer in de koelkast en hield hij op met huilen en veegde hij zijn tranen weg en zag hij mij.

Toen liep hij naar me toe, gaf me een klopje op mijn schouder en zei: 'Dit is ons geheimpje, oké, kanjer?'

'Oké,' zei ik.

En pap tilde me op met de arm die geen broodje vasthield en droeg me naar de kamer met de televisie, en hij zette me op zijn schoot voor de rest van de aflevering. Aan het eind van de aflevering tilde hij me op, hij zette de tv uit en draaide zich om.

En mijn vader zei: 'Dat was een geweldige serie.'

En mijn moeder zei: 'Geen betere.'

En mijn zus vroeg: 'Hoe lang is hij eigenlijk op tv geweest?'

En mijn broer antwoordde: 'Negen jaar, sukkel.'

En mijn zus reageerde: 'Jij... sukkel.'

En mijn vader zei: 'Ophouden, nu meteen.'

En mijn moeder zei: ‘Luister naar jullie vader.’

En mijn broer zei niets.

En mijn zus zei niets.

En jaren later kwam ik erachter dat mijn broer ongelijk had.

Ik was naar de bibliotheek gegaan om de cijfers op te zoeken en ik kwam erachter dat de aflevering die wij gekeken hadden het best bekeken is van wat dan ook in de geschiedenis van de tv, wat me nogal verbaast, want het voelde alsof wij vijven de enigen waren.

Weet je... Veel kinderen bij mij op school hebben een hekel aan hun ouders. Een aantal van hen wordt geslagen. En een aantal van hen is per ongeluk in het verkeerde leven terechtgekomen. Een aantal van hen deed dienst als trofee voor hun ouders om aan de burens te laten zien, net als een lintje of een gouden medaille. En een aantal van hen wilde alleen maar drinken en met rust gelaten worden.

Voor mij persoonlijk: ook al begrijp ik mijn vader en moeder meestal helemaal niet, en ook al heb ik soms medelijden met hen allebei, ik kan niet anders dan heel veel van hen houden. Mijn moeder rijdt naar de begraafplaats om de mensen van wie ze houdt te bezoeken. Mijn vader moest huilen tijdens *M*A*S*H* en vertrouwde erop dat ik zijn geheim zou bewaren, en liet mij op zijn schoot zitten, en hij noemde me ‘kanjer’.

Ik heb trouwens maar één gaatje, en het maakt niet uit hoe vaak mijn tandarts me vraagt om te flossen, ik kan me er gewoon niet toe zetten.

*Veel liefs,
Charlie*